

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. P.
bytem X

zastoupen JUDr. Emil Flegel, advokát
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10
proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2022, č. j. KUJI 42928/2022, sp. zn. OOSČ 279/2022 OOSC/68,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2022, č. j. KUJI 42928/2022, sp. zn. OOSČ 279/2022 OOSC/68, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **11 228 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta, sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města

Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 2. 2022, vypraveného dne 8. 2. 2022, č. j. MMJ/OD/23308/2022-ZeJ, sp. zn. SZ-MMJ/OD/51630/2021/8 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání následujících přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“):
 - přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že se jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Opel, RZ: X, dne 24. 9. 2021 v 17:15 hod., v Jihlavě, na ulici Březinova, poblíž budovy č. p. X, na výzvu policisty úmyslně odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou. Tímto jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona;
 - přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Opel, X, dne 24. 9. 2021 v 17:15 hod., v Jihlavě, na ulici Březinova, poblíž budovy č. p. X, na výzvu policisty z nedbalosti nepředložil doklad uvedený v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (řidičský průkaz). Tímto jednáním žalobce porušil § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Za uvedené přestupky uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a c), § 41 odst. 1 a 3, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokutu ve výši 37 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 18 měsíců od právní moci rozhodnutí o přestupcích. Současně byla žalobci rozhodnutím o přestupcích uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh řízení o přestupcích a shrnul obsah správního spisu. Posléze přistoupil k právnímu posouzení věci, přičemž shledal, že prvostupňový orgán postupoval zcela v souladu s právními předpisy. Závěry, k nimž správní orgán I. stupně dospěl, zhodnotil žalovaný jako věcně správné a vzešlé z úplného důkazního řízení. Prvostupňový orgán při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěných skutečností a vinu žalobce za přestupky dostatečně prokázal.
5. Z úředního záznamu je zřejmé, že policie po předchozím poučení vyzvala žalobce k podrobení se testu na testeru DrugWipe5SP ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, přičemž žalobce této výzvě nevyhověl. Vzhledem k tomu byl žalobce po dalším poučení hlídkou PČR vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu v Nemocnici Jihlava. I tento postup žalobce odmítl. Tyto skutečnosti potvrzuje i úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití

alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před či během jízdy. O tom, že byl žalobce vyzván jednak k orientačnímu, jednak i lékařskému vyšetření na přítomnost jiných návykových látek, nemá žalovaný pochybnosti. Není podstatné, jak konkrétně policisté svou výzvu formulovali, ani to, jakými konkrétními slovy měl žalobce této výzvě nevyhovět. Pro porušení povinnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu postačí již samotné nevyhovění výzvě.

6. Současně je z úředního záznamu PČR zřejmé, že žalobce na výzvu policistů nepředložil řidičský průkaz. Cílem policejní hlídky bylo zadržet řidičský průkaz ve smyslu § 118b zákona o silničním provozu, což lze jen tehdy, když řidič řidičský průkaz předloží. K tomu však nedošlo a žalobce na výzvu hlídky předložil pouze občanský průkaz, na základě kterého byl ztotožněn. Z hlediska naplnění hypotézy § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu není rozhodující, zda žalobce řidičský průkaz našel později v průběhu kontroly, jestliže jej v reakci na výzvu policistů nebyl schopen předložit.
7. Oznámení přestupku či úřední záznam lze obecně považovat za dostačující důkazy o spáchání přestupku, pokud v nich uvedené skutečnosti svědčí o naplnění skutkové podstaty přestupku a současně v průběhu přestupkového řízení není žádný z těchto podkladů zpochybňován. Tak tomu bylo i v posuzované věci. Během řízení před prvostupňovým orgánem žalobce podklady žádným způsobem nezpochybňoval a po celou dobu řízení zůstal zcela pasivní. Ani námitky uvedené v odvolání pak rozhodné podklady výslovně nezpochybňují.
8. Námitku žalobce, že uložené správní tresty nebyly v souladu se zákonem a řádně odůvodněné, žalovaný neshledal důvodnou. Veškerá kritéria pro určení druhu správního trestu a jeho výměry správní orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem vyhodnotil a popsal při odůvodnění výše uložených správních trestů. Při hodnocení osoby pachatele vycházel z výpisu z evidenční karty řidiče. Přitom nezjistil žádnou okolnost nasvědčující mimořádnému snížení pokuty pod spodní hranici zákonné sazby.
9. Poněvadž žalovaný v postupu prvostupňového orgánu žádné vady neshledal, odvolání zamítl a rozhodnutí o přestupcích jako správné potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné. Uvedl, že správní orgány spáchání přestupků dostatečně neprokázaly a neprovedly žádné důkazy svědčící o jeho vině. Při svém rozhodování správní orgány vycházely jen z oznámení přestupků, úředního záznamu sepsaného policisty a listiny obdobného charakteru, které dle ustálené judikatury správních soudů představují pouze doplňující podklad při šetření přestupku a samy o sobě nepostačují k prokázání odpovědnosti za přestupek.
11. Již v odvolání žalobce uvedl, že není jasné, na jakou výzvu, kterého konkrétního policisty se měl jakými slovy odmítnout podrobit lékařskému vyšetření, přičemž zdůraznil, že mu žádná taková výzva dána nebyla. Současně k vytýkanému nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty sdělil, že bezprostředně před ukončením kontroly svůj řidičský průkaz našel a policistovi jej dodatečně předložil. Možnost vyjadřovat se k věci a navrhopvat důkazy není koncentrována jen v řízení na prvním stupni. Poněvadž žalobce předložením alternativní verze skutkového děje zpochybnil skutkový stav deklarovaný oznámením přestupků a úředními záznamy, byl žalovaný povinen

dokazování doplnit. Pokud tak neučinil, trpí napadené rozhodnutí nezákonností. Svou argumentaci žalobce podpořil aktuální judikaturou správních soudů.

12. Žalobce taktéž správním orgánům vytýkal nedostatečné odůvodnění správních trestů. Správní orgány nepřihlédly k zákonným kritériím při ukládání správních trestů a uložily žalobci pokutu v likvidační výši. Přitom právě při ukládání vyšších finančních trestů a dlouhodobého zákazu činnosti jsou správní orgány povinny zvláště důkladně posoudit osobní poměry účastníka řízení.
13. Pro tyto důvody žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím o přestupcích zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve svém vyjádření ze dne 23. 8. 2022 žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Vzhledem k totožnosti žalobních a odvolacích námitek pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen, že odvolací námítka vypořádal dostatečně a po řádném posouzení veškerého důkazního materiálu je oprávněně shledal nedůvodnými.
15. Žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti. Z oznámení podezření ze spáchání přestupků PČR ze dne 4. 10. 2021, č. j. KRPJ-101843-5/PŘ-2021-160711, vyplývá, že dne 24. 9. 2021 řídil žalobce motorové vozidlo tov. zn. Opel, RZ: X, v Jihlavě, na ulici Březinova, kde byl v 17:15 hod. zastaven a kontrolován hlídkou PČR. Ta na místě vyzvala žalobce k podrobení se orientačnímu testu na přítomnost omamných a psychotropních látek, jež žalobce bezdůvodně odmítl. Posléze byl žalobce vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, které taktéž odmítl. Řidičský průkaz PČR žalobci nezadržela, neboť jej žalobce při kontrole nepředložil. Zcela totožné informace pak plynou rovněž z úředního záznamu PČR ze dne 24. 9. 2021, č. j. KRPJ-101843-3/PŘ-2021-160711, a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy ze dne 24. 9. 2021, č. j. KRPJ-101843-2/PŘ-2021-160711.
17. Dále je ve správním spisu založen i úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 24. 9. 2021, č. j. KRPJ-101843-1/PŘ-2021-16711, podle kterého žalobce odepřel podání výpovědi, neboť by sobě způsobil nebezpečí postihu za přestupek. Správní spis obsahuje též výpis z evidenční karty řidiče ze dne 12. 10. 2021, z něhož plyne, že měl žalobce celkem tři záznamy o přestupcích.
18. Příkazem ze dne 16. 11. 2021 zahájil prvostupňový orgán s žalobcem řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce odpor. Následně přípisem ze dne 6. 1. 2022 oznámil prvostupňový orgán žalobci ukončení dokazování a vyznamenal jej o možnosti seznámení a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Poté bylo vydáno rozhodnutí o přestupcích, proti kterému se žalobce odvolal a své odvolání doplnil podáním ze dne 19. 4. 2021, v němž namítl, že prvostupňový orgán neprovedl v řízení žádné důkazy, neboť úřední záznamy nemohou

samy o sobě k prokázání viny z přestupku. Skutek spočívající v nepředložení řidičského průkazu je úplně nepodložený, neboť žalobce tento doklad ještě před ukončením kontroly našel a předložil policistovi. O jeho odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jež je nyní předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
21. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
22. Žaloba je důvodná.
23. Spornou je v posuzované věci především otázka, zda lze v řízení o přestupku zjistit skutkový stav a uznat osobu vinnou ze spáchání přestupku pouze na základě oznámení přestupku, záznamu o podání vysvětlení a úředních záznamů obsahujících popis přestupkového jednání a kroků ze strany policistů.
24. Aplikace zásady materiální pravdy v přestupkovém řízení vyžaduje, aby správní orgány zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí o přestupku [srov. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)]. Nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí (až na výjimky) opatřuje správní orgán vedoucí řízení, přičemž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 s. ř.). Ohledně možných podkladů rozhodnutí pak zákon v § 50 odst. 1 s. ř. stanoví, že jimi mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. K provedení důkazů lze přitom užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 s. ř.). Samotné hodnocení důkazů podléhá tzv. zásadě volného hodnocení důkazů, kdy správní orgán hodnotí shromážděné důkazy podle své vlastní úvahy, přičemž je posuzuje jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Současně musí pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (viz § 50 odst. 4 s. ř.).
25. Zvláštní postavení mezi podklady rozhodnutí zaujímá záznam o podání vysvětlení, jenž podle § 137 odst. 4 s. ř. nelze použít jako důkazní prostředek ve správním řízení, bylo-li zahájeno. Je tomu tak zejména proto, že vysvětlení slouží jen k prověření skutečností, které by mohly být důvodem k zahájení řízení z moci úřední (*ex officio*). Jde tedy o úkon před zahájením správního řízení. Navíc, záznam o podání vysvětlení pořizuje správní orgán, aniž by osoba, jež vysvětlení podává, měla příležitost jeho obsah jakkoliv ovlivnit, resp. proti němu mohla vznést námitky. Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře

opakovaně připustil užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 s. ř. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 As 112/2016-30, či ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), a to například za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují. Vyloučeno je pouze užití záznamu o podaném vysvětlení jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka či jeho čtení namísto výpovědi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73). Pokud by byl záznam o podaném vysvětlení použit v rámci správního řízení jako důkazní prostředek, mělo by toto pochybení za následek nezákonnost meritorního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33).

26. Pokud jde o povahu a možné důkazní užití úředního záznamu policie o tom, že byl přestupek spáchán a kdo je z jeho spáchání podezřelý, i v tomto případě judikatura dovodila, že na úřední záznam je potřeba nahlížet především jako na podpůrný materiál umožňující správnímu orgánu zvážit další postup ve věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Jakkoliv sice obecně judikatura správních soudů užití tohoto druhu úředního záznamu pořízeného policisty jako důkazního prostředku ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. zcela nevylučuje (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, či ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4 As 135/2017-42), stanovila přesné podmínky, při jejichž splnění lze při rozhodování o odpovědnosti osoby za přestupek z obsahu úředních záznamů vycházet. Již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil, že: „Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s. ř.).“ V témže rozsudku pak kasační soud též konstatoval, že: „[...] dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007-106).“
27. Své závěry následně Nejvyšší správní soud dále rozvinul a upřesnil v navazující judikatuře, např. v rozsudcích ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30, v nichž vysvětlil, že úřední záznamy pořízené policisty popisující skutkový děj postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, jež ve spojitosti s údaji obsaženými v úředním záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou a přestupcem nijak nezpochybněnou. Naopak, podaří-li se přestupci účinně zpochybnit skutkový děj zachycený v úředním záznamu tím, že v průběhu správního řízení předloží alternativní a ne zjevně nereálnou skutkovou verzi, nemůže již úřední záznam sám o sobě jako jednostranný úkon správního orgánu obstát. Za této situace je pak třeba vinu osoby podezřelé z přestupku prokázat na základě jiných důkazních prostředků. V úvahu přitom připadá zejména výslech zasahujících policistů, neboť právě jejich výpověď zakládající se na vlastních vjemech pořízených v místě a době spáchání přestupku zpravidla poskytuje dostatečné a spolehlivé vodítko ke zjištění skutečného stavu věci (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, či ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).

28. Zcela totožný přístup jako v případě úředního záznamu o přestupku pak judikatura správních soudů zaujímá i ve vztahu k tzv. oznámení přestupku. Jelikož jde o jednostranný právní úkon, jehož smyslem je *de facto* pouze předat informaci správnímu orgánu o tom, že byl (podle názoru policie) spáchán přestupek, v čem spočívá a kdo jej měl spáchat, lze oznámení přestupku vzít za základ pro posouzení otázky viny osoby podezřelé z přestupku jen tehdy, popisuje-li průběh přestupkového jednání dostatečně z hlediska naplnění znaků (aplikované) skutkové podstaty přestupku a současně za podmínky, že v průběhu přestupkového řízení není obsah oznámení ze strany účastníka řízení nijak zpochybňován (srov. zde např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016-27, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016-41).
29. Z citované judikatury vycházel krajský soud rovněž v nyní posuzované věci a námitku žalobce vyhodnotil jako důvodnou. Soud přisvědčil žalobci, že žalovaný opřel své rozhodnutí, jímž jej shledal vinným z přestupků dle zákona o silničním provozu, o nedostatečné podklady, pročež zatížil napadené rozhodnutí nezákonností.
30. V posuzované věci není mezi účastníky sporné, že správní orgány učinily závěr o odpovědnosti žalobce za přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu výhradně na základě záznamu o podání vysvětlení, úředního záznamu PČR o spáchání přestupků, úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy (vše ze dne 24. 9. 2021) a oznámení přestupků PČR správnímu orgánu I. stupně ze dne 4. 10. 2021. Zatímco v případě prvostupňového rozhodnutí lze tyto podklady s ohledem na pasivitu žalobce (žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem nepředestřel žádnou vlastní skutkovou verzi, obsah jednotlivých podkladů nijak nezpochybňoval ani se k nim nevyjadřoval) považovat za dostatečně způsobilé ke zjištění skutkového stavu věci a prokázání odpovědnosti žalobce za přestupky, v případě napadeného rozhodnutí tomu tak již není. Žalobce totiž v rámci odvolání informace obsažené v uvedených podkladech zásadní měrou zpochybnil. Konkrétně uvedl, že mu není jasné, na jakou výzvu kterého konkrétního policisty se měl jakými slovy odmítnout podrobit lékařskému vyšetření, přičemž dodal, že mu žádná taková výzva sdělena nebyla. Vedle toho tvrdil, že řidičský průkaz bezprostředně před ukončením kontroly našel a policistovi jej předložil, nicméně tento jeho předložení odmítl a trval na oznámení přestupku prvostupňovému orgánu. Krajský soud konstatuje, že za této situace nebyly shora uvedené podklady, a to ani ve vzájemné souvislosti, k prokázání odpovědnosti žalobce za přestupky postačující.
31. Aby mohl žalovaný skutková tvrzení žalobce účinně zpochybnit či vyvrátit, nemohl vycházet pouze z jednostranných podkladů disponujících značně omezeným důkazním potenciálem. Pro naplnění zásady ve smyslu § 3 s. ř. bylo zapotřebí přistoupit k řádnému dokazování. Poněvadž žalobce v odvolání rozporoval průběh policejní kontroly a jednotlivé kroky policistů (absence zákonné výzvy k podrobení se testu na přítomnost jiných návykových látek, odmítnutí převzetí dokladů od vozidla ke kontrole), mohl zejména výslech zasahujících policistů přispět k řádnému objasnění celé situace a vyvrácení vzniklých nejasností. Pokud žalovaný ke svědecké výpovědi členů policejní hlídky ani jinému dokazování nepřistoupil (ve správním spisu absentuje jakýkoli protokol či záznam o provedeném dokazování při ústním jednání nebo mimo něj) a spokojil se pouze s podklady pro rozhodnutí poskytnutými policií, resp. v tomto smyslu

nezavázal prvostupňový orgán k doplnění dokazování, zatížil napadené rozhodnutí vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

32. S ohledem na shora uvedené se již krajský soud nezabýval námitkou týkající se nedostatečného odůvodnění správních trestů. Je z povahy věci nadbytečné, resp. přinejmenším předčasné, aby se soud věnoval otázce zákonnosti postupu žalovaného při ukládání správních trestů, pokud nebyla spolehlivě prokázána vina žalobce ze spáchání přestupků.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Na základě shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu důvodnou, pročež napadené rozhodnutí zrušil pro vady podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
34. V něm bude úkolem žalovaného s ohledem na odvolací námitky doplnit důkazní materiál tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Vzhledem k okolnostem řešené věci je přitom žádoucí zejména provedení výsledku zasahujících policistů. Krajský soud upozorňuje, že v navazujícím řízení je třeba vycházet ohledně právního hodnocení otázky viny ze spáchání přestupku nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty (§ 6 odst. 8 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu z právního stavu po novele provedené zákonem č. č. 271/2023 Sb., již s účinností od 1. 1. 2024 došlo ke změně znění § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Ten nově nevyžaduje, aby měl řidič motorového vozidla disponující platným řidičským průkazem ČR při řízení u sebe řidičský průkaz. Tato právní úprava je pro žalobce nepochybně příznivější ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46). Právním názorem krajského soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce ve věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Dle soudního spisu učinil zástupce žalobce v řízení prokazatelně dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání žaloby v sazbě 3 100 Kč za jeden úkon (tj. 6 200 Kč). Dále mu náleží náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč za jeden úkon (tj. 600 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce soudu prokázal, že je plátcem DPH, navýšil soud odměnu za zastupování žalobce o částku připadající na tuto daň. Celkově tak náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce